

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

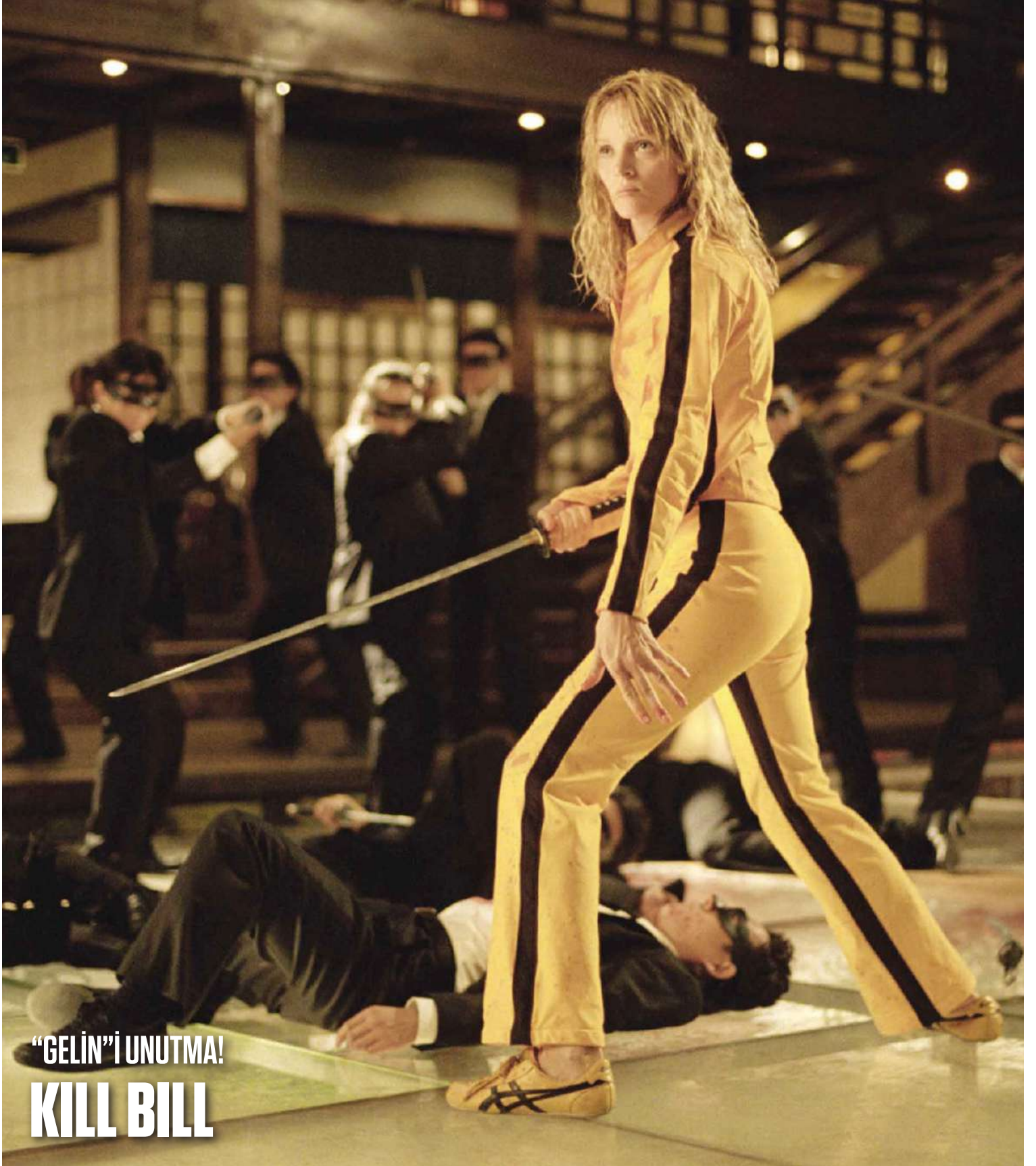
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"GELİN"İ UNUTMA!
KILL BILL

INSIDIOUS'UN YAPIMCILARINDAN

GERÇEK

PEŞİNİZİ

ASLA

BIRAKMAZ

JASON
BATEMAN

REBECCA
HALL

JOEL
EDGERTON

GEÇMİŞTEN GELEN THE GIFT

14 AĞUSTOS'TA SİNEMALARDA

fabria

biij

UTERA
AFFINITY

STX
ENTERTAINMENT

101

SONBAHAR GİŞE SAVAŞLARI

GEÇTİĞİMİZ YILLARDA YAZ AYLARINDA SİNEMALARA GELEN FİLMLERİN AZALDIĞINDAN VE NİTELİKLERİNİN DÜŞTÜĞÜNDEN ŞİKAYET EDERDİK. FİLM YAPIMCILARIMIZIN TAKVİMİN, OKULLARIN AÇILMASINDAN İTİBAREN, HALKIMIZIN SİNEMAYA EN ÇOK GİTTİĞİ SONBAHAR-KIŞ

aylarına saldırdığını ve bu aylarda şişkinlik yarattıklarını söylüyorduk. Bu sene bu iki durumda da değişiklikler yaşanmaya başladı.

Birincisi bu sene yaz aylarında vizyon durmadı. Haziran ayında 38, temmuzda 36 film gösterime çıkmış. Ağustos ayında da en az 29 film vizyona çıkacakmış gibi görünüyor. Eskiden Temmuz aylarında vizyonda bir yerli film görmek hayaldi. Bu sene Haziran'da 9, Temmuz ayında 5 tane yerli yapım izlendi... Yani takvim önünde sonunda genişlemek zorundaydı. Nitekim genişledi de. Türkiye sineması artık yılda 150-200 aralığında film üreten bir sektör haline geldi. Ama nitelik konusuna bu yazıda hiç girmeyelim isterseniz, çünkü orada moraller biraz bozuluyor maalesef!

Eylül ayından itibaren yine heyecanlı bir liste var önümüzde. 150-170 arası yerli yapımın vizyona girmesi bekleniyor. Umarız bu sefer daha 'fazla yıldızlı' değerlendirmeler yapabileceğimiz bir listedir bu. Ama ilk bakışta görebildiğimiz, yine komedi ve korku ağırlıklı bir listeye karşı karşıya olduğumuz. Korku filmlerinin neredeyse tümünün cin ve din kaynaklı olması ise giderek daha düşündürücü bir boyuta götürüyor bizi. Bu iktidarın zamanında böyle filmlerin sükun etmesi bir rastlantı olamaz! Bu da başka bir yazı konusu tabi ki...

Daha pek çok filmin de gösterim tarihi henüz belli değil. Çok sayıda kopyayla vizyona çıkan yerli komedilerin, nitelikli bazı dramların da önünü ciddi anlamda tıkayabileceğini şimdiden öngörmek de mümkün. Büyük yapım şirketlerinin tümüyle ticari kaygılarla ele aldıkları 'arızalı' filmleri 100-150 salonu kapatınca, nitelikli yabancı filmlerin ve bağımsız yerli yapımlarımızın da salon sayıları düşüyor işte. Sonra Mersin'deki hatta İzmir'deki sinemasever de mecburen internetteki kopyalara ya da online izleme sitelerine mecbur bırakılıyor.

Memlekette düzgün çalışan hiçbir şey olmadığı için bu sistemin de düzgün çalışmasını artık bekleyemiyoruz bile. Ama her yılbaşına

yakın haftalarda "Bu sene satılan bilet sayısı arttı" cümleleriyle müjdelenen bir durum yok ortada. Satılan bilet sayısındaki artışın büyük kısmı aynı kitlenin sinemaya gitme oranındaki artışından ibaret bizce. Çocuk izleyicilerdeki artış da başka bir büyük kısmı. Yani sinemaya yeni seyirci katmak, ortalarda bu kadar çok yerli dizi varken, bilet fiyatları bu kadar pahalıyken, alım gücü giderek düşmüşken, sinemaya gitmek bir lüks haline dönüşmüşken biraz zor...

Gelgelelim yine de adaletsiz bir takvim ve kopya savaşı başlıyor sonbahar aylarında. Güçlü şirketlerin filmleri ikiye hafta arayla, bazen de aynı haftalarda çıkıyorlar seyirci karşısına. Herkes 'ilk üç gün'de vurma derdinde... Önümüzdeki takvime baktığımızda Ocak ayına kadar o kadar çok 'büyük' film var ki. Yüksek kopya adetleriyle neredeyse başka filmlerin bütün gişe şanslarını sıfırlama iddiasındalar. 4 Eylül'de "Robinson Crusoe Ve Cuma" ve "Piyasadan Büyük Alacağımız Var" adlı iddialı komediler var mesela. 11 Eylül'de "D@bbe 6"; 18 Eylül'de "Guruldayan Kalpler" ve "Kara Bela" adlı komediler; 25 Eylül'de "Adana İşi", "Yok Artık", "Aşk Nerede?" komedileri üst üste çıkacaklar. Ekim ise daha karışık. 16 Ekim'de vizyona çıkacak olan Cem Yılmaz filmi "Ali Baba Ve 7 Cüceler" herkesin hesabını bölüyor.

"Düğün Dernek 2", Çağan Irmak'ın yeni filmi "Nadide Hayat", Onur Ünlü'den "Bankası", Ozan Açıktan'ın "Annemin Yarası", yıllardır üzerinde uğraşılan "Kötü Kedi Şerafettin", Uğur Yücel komedisi "Yaktın Beni" ve daha bir sürü komedi, korku türleri ağırlıklı film, Ekim-Kasım-Aralık üçgeninde kendilerine yer aramakta. Bu savaşın ortasında bir yerde Zeki Demirkubuz'un "Bulanıtı"sını da artık nerede yakalayabilirsek izleyeceğiz!

Gişe filmlerimiz dökülürken bazı bağımsız sinemacılarımızın dünya festivallerindeki başarı haberleri de olmasa tümünden karaları bağlayacaktık...

Bu arada festival deyince aklımıza geldi, yarışmasız bir Antalya Altın Portakal Film Festivali'ne de ilk kez bu sene şahit olabiliriz gibi görünüyor! Alın işte sansür sorununa kökten bir çözüm size! Umarız bu dedikodular da doğru değildir...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalcin@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS
LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** OLCAN ÖZYURT, EVRİM KAYA, ALİ ERCİVAN,
SUZAN DEMİR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, ERMAN ATA UNGU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Geçmişten Gelen (The Gift); Dünyanın Sonu (Afflicted);
Tatil Zamanı (Vacation); Merdiven Baba;
Üç Harfliler 2: Hablis; 61. Bölge: İntikam;
Barbie: Prenses Ve Rock Star (Barbie In Rock 'N Royals).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 CİNNET

Okan Arpaç, Elia Kazan'ın 1963 yapımı filmi "Amerika
Amerika"nın (America America) sansürüne bakıyor.

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Quentin Tarantino'nun iki bölümlük epik başyapıtını
tek kalemde inceliyoruz: "Kill Bill"... Murat Özer imzasıyla.

24 DÜZENBAZ

Erman Ata Uncu, Türkiye'deki 'ergen öfkesi'nin 1980'ler
sinemasında neye benzeyebileceğini tahmin ediyor.

26 AİLE OYUNU

İntikam Kapanı (Everly);
Whiplash; Kuralsız (Insurgent).

32 GENÇ VE MASUM

Quentin Tarantino, "Dört Oda"nın (Four Rooms) son
bölümüne damgasını vuruyor: "Hollywood'dan Gelen
Adam" (The Man From Hollywood)... Murat Özer imzasıyla.

34 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ONLINE HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ ARKA PENCERE

ISSUU UYGULAMASI İLE
IPAD, IPHONE VE ANDROID'LERDE

ARTIK HER YERDE OKUNABİLİYORUZ!

GEÇMİŞTEN GELEN

ORJİNAL ADI The Gift

YÖNETMEN Joel Edgerton

OYUNCULAR Jason Bateman,

Rebecca Hall, Joel Edgerton,

Allison Tolman, Tim Griffin

YAPIM 2015 Avustralya-ABD

SÜRE 108 dk.

DAĞITIM Bir Film (Fabula)

"E XODUS: TANRILAR VE KRALLAR" (EXODUS: GODS AND KINGS, 2014) GIBİ BÜYÜK BÜTÇELİ HOLLYWOOD FİLMLERİNDEN AŞINA OLDUĞUMUZ AVUSTRALYALI OYUNCU JOEL EDGERTON'IN YAZDIĞI, YÖNETTİĞİ,

yapımcılığını üstlendiği ve rol aldığı "Geçmişten Gelen" yaz sezonunun hoş sürprizlerinden, hele ki bir oyuncunun ilk yönetmenlik denemesi olarak biraz hafife alıyorsanız...

Filmin yaşattığı, yalnızca yönetmene duyulması muhtemel güvensizlikten kaynaklanan bir şaşkınlık değil. Konusu ve bir yere kadarki ilerleyişi kafalarda fazlasıyla tanıdık bir gerilim filmi canlanmasına neden oluyor: Kusursuz Amerikan ailesi, ona dadanan ve hayatı cehenneme çeviren arıza bir karakter. Ancak film, huzur-tedirginlik-çatışma-şiddet-tekrar sağlanan huzur şablonunda ilerlemesine hazırlıklı olduğumuz bu formülün dışına çıkmayı başarıyor, epey sade bir dille izleyicisine bu muhafazakar formülde neyin yanlış olduğunu gösteriyor. Filmin sürpriz şekilde değişen gidişatı bir anlamda kalitesini de başka bir seviyeye çıkarıyor. Pekala ucuz bir doksanlar gerilimi olabilecek hikâye incelikli ve özgün bir yere doğru yol aldığı anda, öngörmediği bir yere ulaşan seyircinin zihninde filmin ilk yarısı da yeni baştan anlam kazanıyor.

Genç, başarılı, mutlu bir çiftin Los Angeles'ta güzel bir eve taşınmasıyla eş zamanlı olarak ortaya çıkan 'geçmişten gelen' bir düşman yüzünden sürüklendiği kabusu anlatıyor film. Hikâye üç ana karakterin etrafında ilerlerken seyirci olarak hangisinden yana tavır alacağımız konusunda yönetmenin yönlendirmelerini izliyoruz. En başta başarılı aile babası Simon ile onun sakın ve iyi kalpli karısı Robyn'in tarafında olduğumuza kuşku yok, o ikisi de ayrılmaz bir takım gibi görünüyorlar. Los Angeles'ı göze batmayan bir tekinsizlikle, klişelerden uzak bir şekilde kullanılan sinematografi bizi ikilinin başına gelecek olası felaketlere hazırlıyor. Yeni bir kentte yeni bir başlangıç yapan ve çocuk sahibi olma hayalleri kuran bu ikili için şefkat ve

endişe duyuyoruz. Çok geçmeden korktuğumuz pürüz eski bir çocukluk arkadaşı olan Gordon'ın şahsında ortaya çıkıyor. Simon'ın başta hatırlamakta zorlandığı, 'Gordo the weirdo' ('tuhaf Gordo') diye bilinen bu garip adam güzel ve tatlı Robyn'in aşırı nezaketinden güç alarak hikayenin merkezine yerleşiyor. İstenmeyen hediyeler veriyor, durmadan kapının önünde beliriyor ve bir yandan korkuturken bir yandan ikilinin arasının açılmasına neden oluyor. Robyn, Gordo'yu anlamaya, onunla iletişim kurmaya çalışırken, dediğim dedikliğini ancak filmin ortalarına doğru fark ettiğimiz Simon olabilecek en kaba, umursamaz ve sert şekilde bu pürüzü bertaraf etmeye çalışıyor. Robyn'in tarafını tutan seyirci, sonlara doğru onun gibi gerçekte olup bitenden habersiz, onun gibi kafası karışmış olduğunu fark ediyor.

Çok daha gürültücü gerilim sahneleri ve açık şiddet içerecekmiş gibi hali var filmin. Oysa sonuçta neredeyse biraz Avrupalı, biraz sanat sinemasına biraz da klasik psikolojik gerilimlere yakınsayan bir film ortaya çıkıyor. Örneğin biçimsel olarak değilse de tematik olarak Haneke'nin "Saklı"sı (Caché) ile sürpriz bir akrabalığı olduğunu görmemek mümkün değil. "Geçmişten Gelen" gerçek dehşetin kaynağının sistemin kenara ittikleri değil en tepeye çıkardıkları olduğunu, kaybedenlerden değil kazananlardan korkmamız gerektiğini söylüyor çünkü. En temel derdi ise filmin başında güvenli bir liman gibi sunduğu erkeklikle. Kadınlık karşısında erkekliğin, hassaslık karşısında kabadayılığın, zayıflık karşısında gücün kurduğu tiranlığın önemsiz görünen ayrıntılara nasıl gizlendiğini ve ne kadar yıkıcı olabildiğinin hikâyesini izliyoruz.

Filmin gerilimini ayakta tutan şey sadeliği. Aslında pek az şey oluyor, ancak bu sessizlik Robyn'i saran tekinsizlik ve çaresizlik duygusunu daha derin hissetmemizi sağlıyor. Edgerton'un oynadığı Gordo çok sıra dışı bir adam değil, hepimizin zaman zaman karşısına çıkan

**SONUÇTA NEREDEYSE
BİRAZ AVRUPALI,
BİRAZ SANAT
SİNEMASINA
BİRAZ DA KLASİK
PSİKOLOJİK
GERİLİMLERE
YAKINSAYAN BİR FİLM
ORTAYA ÇIKIYOR.**

**EDGERTON'IN İLK
YÖNETMENLİK
DENEMESİNİ BAŞARILI
KILAN EN ÖNEMLİ
FAKTÖRLERDEN BİRİ
SADE, CİDDİ AMA YER
YER BELLİ BELİRSİZ BİR
GARİPLİĞİ DE İÇEREN
ATMOSFERİ.**

huzursuz edici tanıdıklardan, bu sıradanlık da filmin lehine işliyor. Simon'ın köşeye sıkışınca yaşadığı dönüşümse görülmeye değer. Her üç oyuncu da, üç karakterin tuhaf etkileşimlerini başarıyla kuruyorlar.

Edgerton'ın ilk yönetmenlik denemesini başarılı kılan en önemli faktörlerden biri sade, ciddi ama yer yer belli belirsiz bir garipliği de içeren atmosferi. Yönetmen bundan önce çektiği kısa film "Maymunlar"la (Monkeys) bu garipliği Lynch'vari bir yere taşıyabileceğinin sinyalini veriyor. "Geçmişten Gelen" in devraldığı maymunlar motifi daha hafif, daha ana akım bir tekinsizlik yaratsa da bir akrabalık olduğunu söylemek mümkün. Belki bu gariplikten gelen tekinsizlik hali biraz daha öne çıksa hem gerilimin dozu artacak, hem de filmin en zayıf

tarafı olan, Simon'ın bir iş arkadaşına attığı kazık diye özetlenebilecek yan hikâyeye gerek kalmayacak... Zira bu yan hikâye hem aceleye gelmiş gibi, hem de insanda sanki yönetmen, karakterin zaten başarıyla kurulmuş olan inandırıcılığına güvenememiş, Simon'ın nasıl biri olduğunu biraz yüksek sesle söylemek istemiş hissi uyandırıyor. Sonuçta ortada bir başyapıt yoksa biraz bu yüzden. Ancak Edgerton, belki bir gün bir başyapıtı imza atabileceğinden, takip edilmesi gereken bir yönetmen olduğunu kanıtlamış oluyor.

Ses tasarımı ve sinematografi senaryodan rol çalmadan filmin başarısını güçlendirecek ustalıkta.

Yönetmen seyirciye biraz daha güvense, bazı şeylerin ucunu biraz daha açık bıraksaydı itiraz etmezdik...

Tarkan'ın Diz Üstü Eteği'nden Kelebek Toka'ya:

80'İ AŞKIN YAZARIN KATKILARIYLA
Bir Türkiye Sinema Sözlüğü

Altyazı 'nın 150. özel sayısı

HAZİRAN GÜNTASINDA RAYİLERDE!
Ücretsiz E-Tiraj Alışveriş: <https://rantey.org>

DÜNYANIN SONU

ORİJİNAL ADI Afflicted

YÖNETMENLER Derek Lee,

Clif Prowse

OYUNCULAR Clif Prowse,

Derek Lee, Michael Gill,

Baya Rehaz, Benjamin Zeitoun

YAPIM 2013 Kanada-ABD

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım

(Mars Cinema Group)

EĞLENCİLİ BİR
TONDA BAŞLAYAN
FİLM, DEREK'E HENÜZ
AVRUPA'DAKİ İKİNCİ
DURAKLARINDA
BİR VİRÜS
BULAŞMASIYLA
BAMBAŞKA YÖNLERE
SAVRULUYOR.

ÇOKÇA DİLE GETİRİLMİŞ BİR GÖRÜŞ VAR. ÜRETİM ARAÇLARI KOLAYCA ULAŞILABİLİR VE KULLANILABİLİR HALE GELDİKÇE herkes sanatçı olabilir/oluyor deniyor kabaca. Sinema yapacak teknik ekipmanı edinmenin kolay hale geldiği bir dönemdeyiz. Azmi, becerisi olan ve doğru şartları bir araya getiren herkes kendi filmini yapma şansına sahip. Özellikle bazı genç sinemacılar göz ve akıl çelici kadrajlar, efektler, atmosfer ve ritm yaratmak konusunda neredeyse içgüdüsel bir teknik yetkinlik gösteriyorlar. Doğdukları andan itibaren çevreleri türlü görsel uyaranla dolu olarak yetişen yeni nesiller kendi sinemacılarını çıkarıyor. Ve bunlar bir noktada 'found footage' denen bir formül keşfetti. 1999'da "Blair Cadısı"nın (The Blair Witch Project) olağanüstü gişe başarısından bu yana tekrarlanan bir şablon bu. 2013 yapımı "Dünyanın Sonu" (Afflicted) da hem bu formülü hem de çıkışını yapmaya çalışan yeni nesil popüler sinemacı adaylarının ilgisini çeke gelen envai çeşit alt türü, biçimsel trüğü tek bir öykü içinde barındırıyor.

Yönetmenler Prowse ve Lee aynı zamanda kendilerinin birer versiyonu olarak, kendi isimleriyle başroldeler. Tüm gençliği seyahat ederek geçmiş Asya kökenli bir Kanadalı genç olan Derek, büyüüp de bir ofis işinde çalışmaya başladıktan sonra birkaç sene içinde hayatından bezmiş. Üstüne beyniyle ilgili bir rahatsızlık da teşhis edilip uzun süre hastaneye mahkum kalınca, canına tak etmiş ve bir sene boyunca dünyayı gezmeye karar vermiş. Çocukluk arkadaşı olan belgeselci namzeti Clif de ona bu yolculukta eşlik edip her şeyi kameraya kaydedecek. Yaptıkları kayıtları da günlük olarak 'Dünyanın Sonu' adını verdikleri bir blog'da yayımlayacaklar. Clif'in teçhizatı sağlam, aynı anda üç dijital kamerayı üzerinde taşıyabiliyor. Eğlenceli bir tonda başlayan film, Derek'e henüz Avrupa'daki ikinci duraklarında bir virüs

bulaşmasıyla bambaşka yönlere savruluyor. Yönetmenler süper kahraman sinemasından vampir filmlerine kadar çok çeşitli alanlara girebilecekleri malzemeyi yaratıyorlar bu noktadan itibaren. Kendi ilgi alanlarını paylaşan her gencin zevk alabileceği bir üslupla... Kurdukları çatı o kadar müsait ki! Yeri geliyor kaçan ya da kovalayan kahramanın göğsünde taşıdığı kameranın özneline 'first person shooter' oyunları mantığında ilerliyor film... Yeri geliyor "Doğüstü" (Chronicle) çizgisinde bir 'yeni edinmeye başladığım bu süper güçleri hangi yönde kullanmalıyım' filmine dönüşüyor. Sonra daha bildik ve karanlık bir vampir filmine doğru yelken açıyor. Senaryo birden fazla film malzemesini 85 dakikaya sığdırma imkanına sahip. Bu sayede hiçbirinde uzun uzadıya vakit harcamaya gerek duymadan, sık sık level atlamak

suretiyle sürekli dinamik ve hareketli kalabiliyor. Sonuçta yaptığı hiçbir şey özgün değil. Fakat kendi içinde gayet eğlenceli ve sarkmayan bir iş çıkıyor ortaya.

Bilgisayar ve konsol oyunlarıyla haşır neşir, son on beş-yirmi yılın popüler filmleriyle iyice beslenmiş, kafi miktarda sinema duygusu edinmiş ve parası da olan o kadar çok kişi bu tür filmler üretip duruyor ki dünyada. Ortaya çıkan işler de pekala seyir zevki veriyor. Ama öte yandan ne dramatik bir derinlikleri ne de rafine bir mizansen anlayışları olduğunu söylemek mümkün. Dinamik ve eğlenceli olmak dışında böyle kaygıları da yok. Bu yüzden günün sonunda bu filmlerin hepsi birbirinin aynısı zaten. “Dünyanın Sonu” gibi. Teknik olarak mükemmelen hayata geçirilmiş, sahiden eğlenceli bir iş. Kimi benzerlerinden bir gömlek

yukarda bile sayılabilir. Ama o zaman neden bu filmlere dört beş yıldız vermiyoruz, ödüllere boğmuyoruz sorusunun cevabı işte o aşamadıkları sınırda saklı. Değirmeye çalıştığım mesele, bu filmin iyi ya da kötü olmasıyla alakalı değil... Eksik olan, her türlü olanağa sahip olup şimdi de Hollywood’a kapağı atmak isteyen tuzu kuru bir genç duyarlılığıyla değil de azıcık daha yaratıcı kaygılarla, gerçekten yeni ve taze bir esere hayat verme maksadıyla hareket etmek. Bu yüzden girişte bahsettiğim fikre şu aşamada katılamıyorum. Herkes film yapabiliyor diye herkes sinemacı olamıyor.

Ekipte en çok kurgucuları, makyaj ve görsel efekt ekiplerini tebrik etmek lazım.

Daha önce başka başka filmlerde zaten görmediğimiz herhangi bir şey beklemiyor bizi...

**SENARYO BİRDEN FAZLA
FİLM MALZEMESİNİ 85
DAKİKAYA SİĞDİRMA
İMKANINA SAHİP. BU
SAYEDE SIK SIK LEVEL
ATLAMAK SURETİYLE
SÜREKLİ DİNAMİK
VE HAREKETLİ
KALABİLİYOR.**

TATİL ZAMANI

ORJİNAL ADI Vacation

YÖNETMENLER John Francis

Daley, Jonathan M. Goldstein

OYUNCULAR Ed Helms,

Christina Applegate,

Skyler Gisondo, Steele Stebbins,

Chris Hemsworth, Chevy Chase,

Beverly D'Angelo

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 99 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**YÖNETMENLER
HİKÂYEYE NE
KATMIŞ DERSENİZ,
BİRKAÇ EKSTRA
SAHNE VE GÜNÜMÜZ
İLETİŞİM
ARAÇLARI DIŞINDA
PEK DE BİR ŞEY
KATMAMIŞLAR.**

DEVAM FİLMLERİNE ARTIK AŞINAYIZ YA DA HİKÂYEYİ KALDIĞI YERDEN SÜRDÜRÜYÖRÜMÜŞ GİBİ YAPIP BİR BENZERİNİ karşımıza çıkaranlara... 1983 yılı yapımı Harold Ramis'in yönettiği, Chevy Chase ve Beverly D'Angelo'nun başrollerini paylaştığı "Sevimli Aile Tatilde" (Vacation) ve şimdi ilk kez yönetmen koltuğuna oturan Jonathan M. Goldstein ve John Francis Daley'in çektiği 2015 yapımı "Tatil Zamanı" tam da buna örnek. Fakat bu iki film arasındaki ilişkinin ufak bir detayı var. Bu ayrıntı, devam ya da yeniden çekimden çok, 1983'te Walley World'e (eğlence merkezi) gitmek için yola çıkan Griswold ailesinin çocukları olması. Fakat değişmeyen şey ise gidilen yerin ve yolun benzer bir macerayı içinde barındırması.

Aslında film Hollywood'un yıllardır vazgeçemediği ve kısa/uzun zaman içerisinde de bırakmaya niyetli görünmediği bir tür. 'Amerikalı aile olma' mitleriyle yer yer dalga geçildiği ama her daim aile kutsallığının -en absürt hallerde bile- pohpohlandığı yapımlar. Dolayısıyla böyle bir filme kollarını sıvayanlar, dünyanın her yerinde, her kültür ve coğrafyasında kendine gülebilecek insanların olduğunu zaten ilk sahneyi çekmeden tahmin etmekte zorlanmıyor.

Nedir bunlar, ilk Griswold ailesinde de olduğu gibi 'bir arada olma' duygusu. Bu bir aradalığın ailenin aksayan ya da yıpranmış yerlerini, tüm inanılmaz maceradan sonra bile, tamir etmiş olması...

Yeni ya da güncellenmiş haliyle "Tatil Zamanı"nın konusuna bakacak olursak: Yerel ve bir o kadar kötü bir havayolunda pilot olan aile babası olan Rusty Griswold (Ed Helms), babasının ayak izlerini takip ederek, karısı Debbie (Christina Applegate) ve iki oğluna tatil sürprizi yapar; aile, ülkeyi baştan başa turlayarak, Amerika'nın, Rusty'ye göre, en gözde

aile eğlence parkı olan Walley World'e doğru yola çıkarlar. Fakat mesele oraya varmak değil, yolda çekilen başa gelen bin bir türlü maceradır.

Çiçeği burnunda iki yönetmenin (önümüzdeki dönemde "Spider-Man"ın senaryosunu birlikte yazacakları yönünde haberler çıktı fakat netleşen bir şey henüz yok) ilk deneyimlerini neden bu kadar basit bir 'güncelleme' üzerine kurduğu sorusuna ikilinin cevabı şu: "Aile ile tatile gitmenin korkunç olduğunu herkes gibi biliyoruz, o yüzden hikâyeyi yeni jenerasyona anlatmak istedik." Aslında gayet anlaşılabilir bir gerekçe yeni jenerasyona bu kadar haksızlık edilmesi noktası tam da konunun tıkandığı yer oluyor. Evet, konu yeni dönemde geçiyor ve evet birçoğumuz için aile ile yapılan 'rutin' tatiller çok da iç açıcı değil. Fakat gülmek için bu kadar

korkunç bir denkleme hapsedilmeyi hak edecek ne yapmış olabiliriz ki? Evet, 1983'teki ilk hikâye referansınız ve ona atıflarda bulunmalısınız. Fakat atıfta bulunmak zaten 'yapılmış olan' filmin, benzer sahnelerini izleyicinin gözüne gözüne sokmak değildir.

Bu yüzden John Francis Daley ve Jonathan M. Goldstein hikâyeye ne katmış dersiniz, birkaç ekstra sahne ve günümüz iletişim araçları dışında pek de bir şey katmamışlar. Filmi, zaten var olan tatil yolculuğunun benzer sahneleri ve hatta gidişatı ile harmanlayıp çok da yorulmadan bir maceraya atılmışlar. Belki biraz babasının izinden gitmeye çalışan Rusty'ye, bir kat daha fazla 'beceriksizlik' yüklenmiş olabilir. Bu da içine düşülen komik durumların dozajını artırmak için yapılan bir hamle. Çünkü beceriksizlik en kolay güldürme yoludur... Daley

ve Goldstein'in filme kattığı bir sürpriz var elbette (filmin sonunu söyleme eşitliğinde bir sürpriz değil) o da, Griswold ailesinin ilk üyelerinin yani Chevy Chase ve Beverly D'Angelo'nun da filmde yer alması. Onların oluşu filmin ilk tatil yolculuğuyla organik bağının olduğunun kanıtı olarak seyirciye sunuluyor.

Sonuç olarak Amerikan ailesi, Amerikan değerlerini yitirmişler veya reddedenler bir şekilde kendilerini yollarda buluyor. Her yolda çekilen çile bir kutsallık taşımadığı gibi her yolun macerası da eğlenceli olmayabiliyor.

Tüm klişelerine rağmen dünyanın büyük bir bölümünün hâlâ aynı şeylere güldüğünü bilmesi.

Aynı yola iki kez çıkılmaz hadi çıkıldı aynı şeyler yaşanmaz...

**HER YOLDA
ÇEKİLEN
ÇİLE BİR
KUTSALLIK
TAŞIMADIĞI GİBİ
HER YOLUN
MACERASI DA
EĞLENCELİ
OLMAYABİLİYOR.**

MERDİVEN BABA

YAZIN BU EN SICAK ZAMANLARINDA, SİNEMALARDA, 'DİN VE CİN' TEMALı KORKU FİLMLERİ CİRİT ATADURSUN "MERDİVEN BABA" sıcak samimi hikayesiyle aslında bir nebze ferahlık bile sağlıyor denilebilir.

Yeşilçam'ın 'aile temalı' filmlerine selam çakan yapıtı, senaryosundaki zaafırlarla ciddi bir açık verse de, hikaye izlenebilir bir seyirlik vaat ediyor. "Merdiven Baba"; "Bizim Aile" (1975), "Aile Şerefi" (1976), "Neşeli Günler" (1978) ve "Gülen Gözler" (1977) gibi Yeşilçam'ın unutulmaz klasiklerine yaslanan bir yapıya sahip ama temelde daha çok aile dizisi "Süper Baba"yı andırıyor. Ama afiş tasarımına bakılırsa da 2006 yapımı "Küçük Gün Işığım"a (Little Miss Sunshine) öykünme de söz konusu.

Televizyonların harika çocuğu Birol Güven'in senaryosunu yazdığı yapım, o çok bilindik aile kodlarını alıyor ve yeni bir okumayla yeniden servis ediyor gibi.

Güven'in televizyonlarda tutan işlerine baktığımızda, "Ayrılsak Da Beraberiz", "Çocuklar Duymasın", "En Son Babalar Duyar", "Benden Baba Olmaz", "Kadın İsterse", "Aşk Emek İster", "Zengin Kız Fakir Oğlan", "Evlilik Oyunu", "Seksenler" ve "Doksanlar" hep bu formülasyonun ürünleri değil mi zaten?

"Merdiven Baba" da tıpkı 'Yaşar Usta' gibi saf ve temiz bir emekçi. Tüm derdi kazandığı üç beş kuruşla ailesini geçindirmek ve büyük kızını üniversitede okutmak. Bu yüzden kendisinden sonra işe girip yükselenlerle hiçbir derdi yok. Kendi güvenli alanında mutlu. Her olumsuzluktan bir mutluluk çıkarabilecek kadar da iyi niyetli. Arkadaşları boşa çıkan araçları ucuza kapatırken o bu yağmanın gerisinde kalmayı tercih ediyor. Emeginin tüm ailesine yettiği düşüncesinde. Ama karısı ve çocuklarının dünyası bambaşka. 'Baba'nın yetersizliği onların en büyük mutsuzluk kaynağı. En azından anne ve büyük kız için öyle. Onlar babadan çok önce kapitalizmle tanışmış ve sistemin onlara dayattığı her şeyle fazlasıyla ilgililer. İşte tüm bu yapıyı parçalayan, daha filmin girişinde karşımıza çıkan kredi kartı yetersizliği. Aileyi parçalayan da bu yetersizliğin

sonucu gelen ayrılık oluyor. Baba ne yapsa kâr etmiyor ve anne kızlarını da yanına alarak evi terk ediyor. Bu durumu düzeltmek için bir araba sahibi olmak yeterliymiş gibi hurdaya çıkan bir 'merdiven kamyonu' çalıştığı yerden satın alıyor. Merdiven bir metafor gibi. Hayatın tüm olumsuzluklarına karşın tesadüfen yaşananlar o merdivenle beraber yükselişe geçiyor. 'Merdiven kamyon' bir anda gündemin en orta yerine düşüyor. Bir fetiş nesnesi halini alarak reklamların ve haberlerin tam orta yerinde yer almayı başarıyor. Artık bir başarı hikayesidir 'merdiven kamyon' ve sahibi "Merdiven Baba". İşte tam da bu noktada senaryo gedik vermeye başlıyor. Tamamen trafikten soyutlanması gereken hurda kamyon bir anda girmemesi gereken yollara saparak kendini ele veriyor. Tüm akışı bozan da bundan sonra yaşananlar oluyor ve hiç beklenmedik bir yerde film hikayesini tamamlıyor.

Küçük insanların tesadüfen de olsa büyük işler başarabileceğini zaten defalarca gösteren bir sinemamız var. "Merdiven Baba" da bu zincirin bir halkası kuşkusuz. Babayı canlandıran Hacı Ali Konuk, bu ilk başrolünün hakkını fazlasıyla veriyor. Aksanı ve vücut diliyle karakteri gerçek kılmak için biçilmiş kaftan. Ama anneyi canlandıran Esra Dermancıoğlu ilk parladığı "Fatmagül'ün Suçu Ne?" dizisindeki yenge karakteri ve onun oyunculuk profilinden hiç kurtulamamış gibi. Sürekli kendini tekrar eden bir hali var. Mahalle ve ahalisi de "Seksenler" dizisi atmosferinde sanki. Bugün pek de karşılaşamayacağımız türden bir kültürün son kalıntıları gibi. Filmin genç yönetmeni Hasan Tolga Pulat, dizilerden gelen bir yönetmen ama sinemasal refleksi umut vadeden bir tarzı var. Sonuç itibarıyla "Merdiven Baba" haftanın keyifli seyirliği olmaya namzet.

Hacı Ali Konuk, bu karakter için biçilmiş kaftan.

Tüm yan karakterler ve mahalleli fazlasıyla demode.

YÖNETMEN Hasan Tolga Pulat

UYUNCULAR Hacı Ali Konuk,

Esra Dermancıoğlu,

Emin Gümüşkaya, Bengü Şen,

Derya Beşerler

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Cine Film (Mint)

**TELEVİZYONLARIN
HARİKA ÇOCUĞU
BİROL GÜVEN'İN
SENARYOSUNU
YAZDIĞI YAPIM,
O ÇOK BİLİNDİK AİLE
KODLARINI ALIYOR VE
YENİDEN SERVİS
EDİYOR GİBİ.**

ÜÇ HARFLİLER 2: HABLİS

YÖNETMEN Murat Toktamışoğlu
UYUNCULAR Kısmet Ekin Tekinbaş,

Cansu Fırıncı, Ezgi Fidancı,
İvan Albat, Alper Kıvılcım

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM The Moments
Entertainment

**KORKMAYA EĞİLİMİ
OLAN SEYİRCİYİ
HOP OTURTUP HOP
KALDIRABİLİR.
OLMAYANA DOKUNMASI ZOR.**

FİLM 'ADLARINI ASLA ANMA' DERKEN BİLE SIK SIK ANDIĞINA GÖRE, ADLI ADINCA KONUŞMAKTA SAKINCA YOK HERHALDE. Bir cin filmi daha, korku sinemamızda son yıllarda sıkça örneğine rastladığımız üzere. İlk filmin üzerinden beş yıl geçtikten sonra, "Üç Harfliler: Marid" in, "Şeytan-ı Racim" serisinin ve -evet, Gökbakar kardeşlerin- "Gen" filminin senaristi Murat Toktamışoğlu, serinin ikinci filmi için yönetmen koltuğunda, senaristliğin yanı sıra. "Marid" le "Üç Harfliler: Hablis" in bir ortak noktaları daha var, inanmayan. İlk filmde "Safsata bunlar safsata" diyen adamın başına gelen olaylar yer alıyordu. "Hablis" te, akıl hastanesi sahneleri ve oradaki doktorun cinlere inanmama konusundaki sözleri bir yana, bu tartışmanın olayların sebebi olarak gösterilmesine kadar iş varmış. Şöyle ki, geçmişte bir ailenin büyük kızları Seval'e dadanan bir cin vardır.

Paralel kurguda, bugünde de, bir hastanede yatan bir başka genç kadın, evin küçük kızı Serpil, bir dertten mustarıptır. Seval doktorlara götürülüp çare bulunamayınca, aynı evde yaşayan

dedenin inisiyatifiyle bir hoca getirilerek cin çıkarma seansı düzenlenir. Seval'in cinlere inanmayan babası ile onun inanan babası arasındaki tartışma bir noktada, "Başımıza gelen bütün belalar senin bu inançsızlığın yüzünden oldu" ya bağlanır. Psikiyatri ile metafiziğin paralel ilerlediği hikayenin sonunda, psikiyatri yenilir, anlaşıldığı üzere.

1983 yılında Sivas'ta yaşanan 'en korkunç' cin vakasına dayandığı iddia edilen film, şöyle unsurlara ağırlık veriyor: Ürkütücü böcek, kusmuk vs. saldırıları, onlara eşlik eden yüksek müzik, bolca tersine dönerek kütürdeyen eklem... Hatta, cin filmleri içinde, belki istatistiği tutulsa, en sık cin saldırılarının yaşandığı film olabilir. Korkmaya eğilimi olan seyirciyi hop oturup hop kaldırabilir. Olmayana dokunması zor.

Eklemlerin dönüşü yer yer etkileyici aslında.

Ama ters eller gibi birçoğu da, komik olacak kadar kötü.

61. BÖLGE: İNTİKAM

YÖNETMEN Cuma Uğurlu
UYUNCULAR Ömer Özdoğan,

Mahmut Kaldırım, Zeki
Çatalbaş, Adnan Varol

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 87 dk.

DAĞITIM MC Film (Zayka Yapım)

**YÖNETMEN, "KURTLAR
VADİSİ" DİZİSİNDEN ÇOK
ETKİLENMİŞ VE İLK FIRSATTA
"BEN DE YAPARIM" DİYEREK
ORGANİZASYONA GİRİŞMİŞ.**

TAMAMI AMATÖR OYUNCULARLA FİLM ÇEKİYORSANIZ, SİNEMANIN O İNCE RUHUNA DAİR İLK İZLEMENİZ GEREKEN film "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" olmalı. Ahmet Uluçay'ın, olağanüstü bir duyarlılık ve samimiyetle çektiği film, bu açıdan bir ders, bir öğretici adeta. Oyuncuların da sinemasal algısına ve hikayeye kattığı değere paha biçilemez. Yine "Dondurmam Gaymak" da amatör oyuncularla yükselen bir filmidir. Bunun dünya sinemasında da epey karşılığı vardır elbette. "Tanrı Kent" (Cidade De Deus), anlattığı dönem hikayesi ve yine amatör oyuncuların katkısıyla çok şey anlatan bir filmidir. Amatörce yola çıkıyorsanız, mutlaka yanınıza almanız gereken filmlerdir bunlar. En azından o duyarlılığı yakalamak açısından önemlidir.

Fakat "61 Bölge: İntikam"ın bunlarla yakından uzaktan bir ilgisi yok, her ne kadar mottosu 'amatör oyuncularla çekilmiş bir mafya hikayesi' olsa da. Yönetiminden oyuncularına, çekim estetiğinden müziklerine kadar amatörülüğünün de ötesinde tam bir sinemasal trajedi. Kısaca

hikayesine gelince... Birbiriyle mücadele halinde olan iki mafyadan biri, Trabzon'un Of ilçesini krallığı olarak ilan ediyor ve davayı bir savaşa dönüştürüyor. Suikastların ardı arkası kesilmeyince işler iyice çığırından çıkıyor. Bu mücadelenin bir yerinde de devlet İstihbarat Teşkilatı ile olaya dahil oluyor.

Bu tip filmlerin olmazsa olmazı aşk ise filmin ikinci yarısında kendini gösteriyor. Mafya liderlerinden birinin sevgilisi olan kadın, tesadüfen kaçtığı Rize'de diğer mafya liderinin sekreteri oluveriyor ve adamlarından biriyle de kaçıyor.

Belli ki yönetmen, "Kurtlar Vadisi" dizisinden çok etkilenmiş ve ilk fırsatta aldığı kamerasıyla "Ben de yaparım" diyerek organizasyona girişmiş. Vizyon şansı bulması takdir edilesi...

Birkaç yerde kendini gösteren panoramik Karadeniz görüntüsü. Hepsi o kadar...

Akıllı bir telefonla çekilse çok daha kaliteli görüntüler elde edilebilirdi.

BARBIE: PRENSES VE ROCK STAR

ORJİNAL ADI Barbie In Rock 'N Royals

YÖNETMEN Karen Lloyd

SESLENDİRENLER Kelly Sheridan,

Jordyn Kane, Chiara Zanni,

Bethany Brown, Michael Dobson

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 84 dk.

DAĞITIM UIP

“OYUNCAK HİKAYESİ” (TOY STORY) FİLMLERİNDEKİ BARBIE, BU KARAKTERLERİN YANINDA EPEY GARİBAN BİR KIZCAĞIZ OLARAK KALİYOR.

ADINI OYUNCAK BEBEKTEN ALAN ÇİZGİ FİLM KAHRAMANI, ÇOĞU VIDEO/DVD İÇİN ÜRETİLEN ONLARCA FİLMDE ENDAM etmişti. Bu, 2010’dan bu yana devam eden üçüncü kuşak televizyon filmlerinden. Her birinde Barbie’ler farklı isimlerdeki genç kadınlar, hatta bir kısmında da prensesler.

Prenses Azra ile ünlü şarkıcı Eylül, farklı yaz kamplarında yazlarını geçirmeyi planlamaktadır. Ancak yanlış gemilere binerler ve Azra yerine Eylül soylular kampına, Azra da Eylül yerine müzik kampına gider. Başta uyum sorunları yaşarlar. Azra müzik kampında bir köşede durur, renkli saçlı piercing’li Eylül sürekli süslenme püslenme peşindeki prensesler arasında sırtır. Derken alışır, birbirlerini anlarlar. Bu arada iki kampın yöneticisi, soylu Leyla ile müzisyen Onur iddiaya girip bir şarkı yarışması düzenler. Kaybeden kamp o adayı terk edip gidecektir.

Farklılıkları kabul etme, dayanışma, hoşgörü gibi hemen her çizgi filmde olmazsa olmayan temaların, son “Barbie” filminde de izleri var görüldüğü gibi. Ama epey zayıf bir şekilde. Üstelik

prenseslik pohpohlamasıyla, sürekli başkalarına hoş görünmeye çalışan oyuncak bebekler olmak övülüyor. Olan biten de, müzik yıldızı olmakla prenses olmak arasında pek fark olmadığı gibi bir kapiya çıkıyor. Kibirde, gösterişte buluşuyorlar, sahnede ortaklaşıyorlar. Böyle hoşgörü mesajı da olmaz o yüzden. “Oyuncak Hikayesi” (Toy Story) filmlerindeki Barbie, bu karakterlerin yanında epey gariban bir kızcağız olarak kalıyor.

Barbie’nin en çok filmi yapılan kahramanlardan biri ve hâlâ oyuncak pazarında payı büyük bir bebek olduğu malum. Bu filminde de fantastik unsurlar olsa da, bizimkinden çok farklı bir dünyada geçmiyor ve kahramanları, oyuncak bebek gibi davranan gençler, hatta yetişkin kadınlar. Bu asıl mesaj, oyuncak bebekliğe övgü, görüldüğünden daha ticari sanki.

Farah Zeynep Abdullah’ın seslendirmesi yakışmış.

Filmin bundan başka bir cazibesi de yok.

DÜNYANIN SONU

GEÇMİŞTEN GELEN

MERDİVEN BABA

TATİL ZAMANI

	BÜLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇIN S. YALÇIN
61. BÖLGE: İNTİKAM	★						
BARBIE: PRENSES VE ROCK STAR / BARBIE IN ROCK 'N ROYALS							
DÜNYANIN SONU / AFFLICTED		★★★		★★			
GEÇMİŞTEN GELEN / THE GIFT	★★★★				★★★★		
MERDİVEN BABA	★★			★★			
TATİL ZAMANI / VACATION				★★★★			★★
ÜÇ HARFLİLER 2: HABLİS	★						
AÇ KALPLER / HUNGRY HEARTS					★★★★		
DARAĞAÇI / THE GALLOWS	★	★			★		★★
DARBE			★		★	★★	
DECCAL	★						
ESKİ SEVGİLİYİ UNUTMANIN 10 YOLU	★						
FANTASTİK / FANTASTIC FOUR	★★					★★	★★
GÖREVİMİZ TEHLİKE 5 / MISSION: IMPOSSIBLE - ROGUE NATION	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
İKİ AŞK ARASINDA / HOW TO MAKE LOVE LIKE AN ENGLISHMAN	★			★★	★	★★	
KAĞITAN KENTLER / PAPER TOWNS	★			★★	★★		★★★★
SON 5 YIL / THE LAST FIVE YEARS	★			★★			
SON ŞANS / SOUTHPAW	★★★★★				★★★★		
VAHŞET GEÇİDİ / LEMON TREE PASSAGE		★★					★
VICTORIA	★★★★★			★★★★★	★★★★★		
WHILE WE'RE YOUNG							★★★★
YENİ KIZ ARKADAŞIM / UNE NOUVELLE AMIE				★★★★★			
İNTİKAM KAPANI / EVERLY	★★	★★		★★	★		★★
KURALSIZ / INSURGENT		★★★★		★★★★	★★		★★★★
WHIPLASH	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★

AMERİKA AMERİKA

Hollywood'un gözde yönetmeni **Elia Kazan**, 1963 yapımı "Amerika Amerika" (**America America**) filmini çekene kadar Türkiye'nin de gözdesidir. Ne zaman ki filmin '**Türkler'i karaladığı**' anlaşılır, işte o zaman kızılca kıyamet kopar. Kazan, artık 'azılı bir Türk düşmanı'dır.

7 EYLÜL 1909'DA İSTANBUL-KADIKÖY'DE DÜNYAYA GELEN ELİA KAZAN, HENÜZ 4 YAŞINDAYKEN AYRILIR DOĞDUĞU TOPRAKLARDAN... FAKAT BAĞINI HIÇ KOPARMAZ, İLERLEYEN YILLARDA SIKÇA VATANINA GELİP GİDER.

İlk ziyaretinde 12 yaşındadır. Dünyaca ünlü bir sanatçı olduktan sonra ise ilk bilinen ziyareti 5 Mayıs 1955'te gerçekleşir. Daha İstanbul'a iner inmez akrabaları tarafından karşılanır. Birkaç gün sonra Ankara ve Kayseri'ye geçer. 10 Haziran 1959'da bu kez oğluna Kayseri'yi göstermek için yeniden gelir. 1961'deki ziyareti ise Yassıada'daki duruşmaları takip amaçlıdır.

Belli ki bu gidiş-gelişlerde Kazan'ın kafasında bir film senaryosu şekillenir. Nitekim 21 Ocak 1962'de gazetelerde çıkan haberde şunları okuruz: "Amerikalı tanınmış rejisör Elia Kazan, son filmini memleketimizde çevirecektir. 'Anadolu'dan Amerika'ya hicret eden bir Rum çocuğunun başından geçenler'i

canlandıracak film hakkında hükümetle gerekli temaslarda bulunmak üzere dün İstanbul'a gelmiştir."

Gümrükte yaşanan sıkıntılar yüzünden filmin çekimlerine ancak 1962 Temmuz'unun sonlarına doğru başlanır. Ve akabinde 'sansür' sıkıntısı başlar. Set hakkında şikayette bulunulması üzerine Kazan, filmin 1800'lerin sonlarında İstanbul'da geçtiğini, kıyafetlerin o zamana ait olduğunu söyler. Ama Türk medyası çoktan 'kıl kapmıştır'. "Amerikalı filmseverler 1900'lü yılların Türkiye'si'ni sefil işçiler, yıkık dökük evlerde yaşayan insanlar ülkesi olarak tanıyacaktı" iddiası ortalığı karıştırır. Ardından 26 Kasım 1962'de Detroit News gazetesinde filmle ilgili çıkan bir haber üzerine Elia Kazan 'azılı Türk düşmanı' ilan edilir. Çekimler Yunanistan'da tamamlanır.

Anadolulu Yunan genci Stavros Topuzoğlu'nun, Rumlara ve Ermenilere yapılan baskılardan kaçarak önce İstanbul'a, oradan da Amerika'ya yolculuğunu anlatan film, aslında Elia Kazan'ın ailesinin gerçek öyküsüdür. Film elbette Türkiye'de kat'i surette gösterilemez, Elia Kazan da çok sevdiği ülkesine ancak yıllar sonra gelebilir.

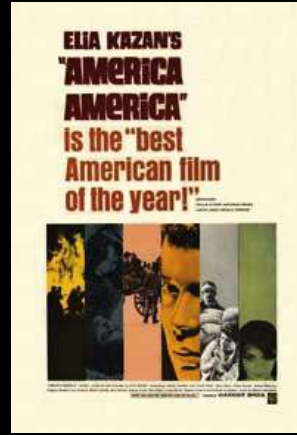
18 Mart 1974'te Milliyet'ten Leyla Erduran'la yaptığı söyleşide şunları dile getirir: "Abdülhamit devrinin kusurlarını neden bugünkü genç nesle yüklemek istiyorlar anlamıyorum. Ben Amerika'nın bütün kötü taraflarını gerek kitaplarımla,

gerek filmlerimle apaçık ortaya sererim. Niçin Amerikalılar bana kızmıyorlar, kendi vatandaşlarını saydığım Türkler kızıyor? Üstelik üzerime yüklenenlerin çoğu da filmi görmemiş bile. Defalarca söylemişimdir, yine de tekrarlarım. Ben Türkiye'ye aşığım." Ve o günlerde Elia Kazan herkesten gizli bir şekilde Türkiye'dedir.

30 Ekim 1978'de bu kez dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in davetlisi olarak Türkiye'ye gelir. Anıtkabir'e gider, Topraklı Cezaevi'ndeki Yılmaz Güney'i ziyaret eder. 8 Nisan 1988'de geldiğinde ise Sinema Günleri 88'in (İstanbul Film Festivali) Altın Lale yarışmasında jüri başkanıdır.

1986 başlarında 1922 Türk-Yunan savaşını anlatacağı söylenen "Ege Denizinin Ötesinde" adlı filmi için Türkiye ve Yunanistan'la temaslarda bulunurken, eserin adı "Anadolu'daki Yunan Bozgunu", "Ege'nin Ötesi" şeklinde değişir durur. Isparta'da mekan araştırmaları yapılır, hatta Juliette Binoche başrolde oynayacaktır. Ancak proje gerçekleşmez ve 1976'da yönettiği "Son Patron" (The Last Tycoon) son filmi olarak kalır.

"Amerika Amerika" ancak 1997'de İstanbul Film Festivali'nde ilk kez Türkiyeli sinemaseverlerle buluşur. 2000'lerin başında ise CNBC-e kanalı iki kez filmi yayımlayacağını ilan etse de, gösterim son anda iptal olur. Film halen TV'lerde gösterilebilmiş değildir.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

KILL BILL

“Rezervuar Köpekleri”nden itibaren sinemasal dağarcığımıza benzersiz tatlar bırakan **Quentin Tarantino**’nun iki bölümlük epik başyapıtı **“Kill Bill”**, yönetmenin bütün temel özelliklerini aynı kazana atıp karıştırdığı bir **‘intikam yemeği’**. **Uma Thurman**’ın **‘Gelin’** (Beatrix Kiddo) karakteriyle sinema tarihinin unutulmazları arasına girdiği yapım, **“Kung Fu”** dizisinin ‘çekirge’si **David Carradine**’in canlandığı Bill karakterini de efsaneler katına yükseltiyor. **Afiyet** olsun!!!

UZUN VE SANGILI BİR HAZIRLIK SÜRECİYLE KOTARILAN “KILL BILL”, QUENTIN TARANTINO İLE BAŞROLDEKİ UMA THURMAN’IN KAFA KAFAYA VERİP ORTAYA ATTIKLARI BİR FİKİR ÜZERİNDE YAPILANIYOR. DÜĞÜNÜ SIRASINDA ESKİ PATRONU BILL (DAVID CARRADINE) VE ‘SEÇKİN’ SUİKASTÇI EKİBİ (LUCY LIU, DARYL HANNAH, MICHAEL MADSEN, VIVICA A. Fox) tarafından acımasızca ‘infaz’ edilmeye çalışılan, çevresindeki herkes öldürüldüğü halde sağ kalabilen Gelin’in (Uma Thurman), dört yıllık bir koma durumundan sonra giriştiği intikam arayışını izliyoruz öyküde. Tarantino, bir kez daha anlattığının özgünlüğünden ziyade, uçlarda gezinmeyi yeğleyen anlatımının üzerine yükleniyor “Kill Bill”de. Sinema tarihinin genellikle tu kaka ettiği türlerle ve onların klişeleriyle oynamayı seven yönetmen, bu kez de ‘B movie’lerin Japonya (genelde de Uzakdoğu) ayağına ve ‘ikinci sınıf’ Amerikan aksiyon ruhuna odaklanıyor.

“Rezervuar Köpekleri”nden (Reservoir Dogs) bu yana sinemasını fazlasıyla ‘olgunlaştıran’, ama kişisel beğenisini bir ‘marka’ olarak kullanmaktan da vazgeçmeyen Tarantino, “Kill Bill”in çatısını da kendi iç dünyası ve de onun benzersiz yansımalarıyla kuruyor. ‘Kitsch’ olanın saygı gördüğü 1970’lere dair hayranlığını, 1980’lere damgasını vuran videokaset kültürünün uzantılarını, ‘saf aksiyon’ arayışına olan sevgi ve saygısını, manga ve anime kültürüyle içli dışlı olma durumunu,

Uzakdoğu aksiyon geleneğinin koreografi konusundaki ustalığını ve ‘hayal kahramanları’nı ete kemiğe büründürme isteğini, sezgilerini de işin içine katarak bir potaya atıyor ve sinema yazarı arkadaşımız Tuna Erdem’in yıllar önce yaptığı bir tespiti doğrularcasına ‘yeni neslin içeceği’ haline gelene kadar karıştırıyor.

Fantastiğin ve şiirsel olanın da çok yakınında duran bir görsel yapıyı da beraberinde getiriyor “Kill Bill”. İnanılmaz gibi duran, ama inanmayı isteyeceğiniz türden ‘numaralar’, bir video oyununun dinamiklerinden çizgi roman dünyasına doğru akabiliyor. Melodram türünün içinden kopup gelen ve dağınıkla yer vermeyen şiirsellikse, daha çok ‘ağıt’ tadında bir soluk kazandırıyor filme. Gerçeküstü olmakla ‘yapay’ durmak arasındaki ince çizgiyi işgal eden, öte yandan filmin bütünselliği içinde görevlerini yerine getiren ‘benzersiz’ sahnelerin dağılıp saçılmasını önleyen Sally Menke imzalı kurgu çalışmasına da özel bir vurgu yapmak gerek diye düşünüyoruz. Uma Thurman, inandığı ve sahiplendiği bir rolde yeteneklerini limitlerine kadar sergilemekten geri durmuyor, ama ilk bölümün yıldızı olarak Lucy Liu’nun öne çıktığını söylemek doğru olur sanırım. Yitip giden oyuncuların yeniden zirveye oynar kıvama sokma ustası Tarantino, bu kez de “Kung Fu” dizisinin unutulmaz ‘çekirge’si David Carradine (ilk bölümde yüzünü

görmüyoruz), beyazperdedeki en iyi rolünü canlandıran ‘dev güzel’ Daryl Hannah, ‘gönüllerin kahramanı’ Sonny Chiba, pembe dizilerden sinemaya geçen Vivica A. Fox ve ikinci sınıf filmler dünyasından kopup gelen Michael Parks’ı ‘yeniden yaratma’ sevdasında gibi görünüyor.

“Kill Bill”in ikinci bölümüne geçerse... ‘Gelin’in, düğün provası sırasında hayatını cehenneme çeviren Bill ve çetesinden intikam alma hikayesini adım adım sona yaklaştırırken, ilk bölümdeki tavrını koruyor Tarantino; kimilerince bir kenara itilen alt türleri bir araya getirerek bir ‘tür’ yaratma çabasını sürdürüyor. Bize de buna ‘Tarantino türü’ demekten başka seçenek bırakmıyor, çünkü böylesi bir yapıyı bu şekilde kurabilen başka bir yönetmenin varlığından söz etmek mümkün değil.

Neredeyse her sahnenin vurucu, her diyalogun gerekli olduğu izlenimi veren film, Uzakdoğu dövüş sanatları açısından ilk bölümün samuray tarzını bir miktar da olsa kung fu tarzına kaydırıyor. Özellikle ‘Gelin’in, yanında eğitim gördüğü Pai Mei (Gordon Liu) ile yaşadığı deneyimi yansıtan bölümlerdeki ‘doku’, inanılmaz bir sinematografik saygı duruşu niteliğinde. Aksiyoner yapısına ve mizah yüklü yaklaşımına rağmen, “Kill Bill”de duygusal tonların da etkin bir rol üstlendiğini söyleyebiliriz. ‘Gelin’le (ilk bölümde adı biplen kahramanımızın gerçek adının Beatrix Kiddo olduğunu öğreniyoruz)

Bill arasındaki sevgi-nefret ilişkisinin oturduğu yer, tam anlamıyla ‘kahredici’ bir ikilemi yansıtıyor ve yaşıyor izleyiciye. Bu noktada, David Carradine’in ‘esas kız’ Uma Thurman’dan fazlasıyla rol çaldığını ve mükemmele varan bir performans sergilediğini de vurgulamak gerek. Bill’in ‘süper kahramanlar’ söylevi de kaçınılmayacak cinsten bir monolog, hatırlatalım...

Sergio Leone ve Sergio Corbucci gibi spagetti western ustalarının altında kalmayan, onların bıraktığı yerden bayrağı ‘farklı bir şekilde’ de olsa devraldığını hissettiren Tarantino, türün ‘destansı’ özelliklerini zenginleştirip, stilize şiddetin de en âlâsını izlettiriyor sinemaseverlere. İlk bölümde alkışladığımız şiirsellikse, bu bölümde çok daha fazla hissediliyor.

İrili ufaklı her rolün, yani her kahramanın ya da anti kahramanın sinema tarihine altın harflerle yazılacağından emin olduğumuz “Kill Bill”, görünürdeki intikam öyküsünü her aşamada karşımıza çıkardığı çeşitli katmanlarla farklılaştıran, sinemayı ‘gerçek anlamda’ bilmenin avantajlarını kusursuzca kullanan, bunu izleyiciye yansıtırken ‘eğlence’yi unutmayan, sinema sanatının bütün unsurlarını kendine hizmet etmeleri için ikna eden ve biz sinemaseverleri gördüğümüz şey karşısında ‘aciz’ kılan bir yaratıcının, Tarantino’nun ‘zafer çılgılığı’.

ERGEN ÖFKESİ

Ucundan bulaşan herkesin bildiği gibi ne **80'ler gençliği apolitik** diye yaftalanıp bir kenara atılacak sığ bir kuşaktı; ne de gençlik kültürü **Laura Branigan ya da Irene Cara** ile sınırlıydı. İyiden iyiye kayganlaşan bir zeminde yürümeye çalışan, siyasi olanakların yokluğunda **devrim fikrini** gündelik hayatlarının içine yerleştiren, popüler kültürü de, modayı da, ciddiye alınmayan diğer her şeyi de böylece değerlendiren 1980'ler gençlerinin ergen öfkesi, aslında **tam da sinemalık** bir öfkeydi...

"YARIŞI BİZ KAZANDIK, SONRA SUADİYE'YE SAPTIK, BAĞDAT CADDESİ'NE ÇIKTIK. İĞRENÇLİĞİNİ GİZLEMEDİĞİ, SAHTECİLİĞİNİ AÇIKÇA ORTAYA KOYDUĞU İÇİN BU CADDEYİ

çok severim. Hayatın sürekli bir ikiye bölünmüşlükten ibaret olmadığını söylemek ister gibidir bu cadde: Sanki her şeyin üzerinde sahte olduğu açıkça yazar! İğrenç apartman mermerleri! İğrenç pleksiglas panolar! Tavanlardan sarkan iğrenç avizeler! İyi aydınlatılmış iğrenç pastaneler! Kendini gizlemeyen bütün iğrençlikleri seviyorum."

Orhan Pamuk'un "Sessiz Ev"inden Metin karakterinin, kendini içinde bulduğu bir durumun benzerlerine dönemin sinemasında da sık sık denk geldiğimiz malum. Ya hem yönetmenin hem de karakterlerin parmak salladığı dejenere gençler ya da komiklik unsuru olarak arabalarına doluşup caddeyi turlayan ergen tipler, öteden beri Yeşilçam'ın vazgeçemediği klişelerden. Ancak bu insanların iç sesine Orhan Pamuk titizliğinde yaklaşmak ve araba, pop müzik, para ekseninde yaşayan bir gencin illa bu gösterdiklerinden daha fazlası olduğunu göstermek, 1980'ler sinemamızın öncelikli amaçlarından olmadı, malum.

Yeşilçam, 1980'lerde dönemin en çok ivme kazanan hareketlerinden feminizmin de etkisiyle yetişkin kadın karakterlerine daha önce hiç göstermediği bir ilgiyle bakmış olabilir. Ancak, bu onyıllın gençliğine dair umutsuzluktan mı, yoksa zamanının daha gelmediği düşüncesinden mi kaynaklı bilinmez; ergen karakterler 1980'lerde de özel bir ilgi görmedi. 1960'ların swing'le, 1970'lerin psychedelic müzikle salınan 'duyarsız' gençleri 1980'lerde "Self Control" ritimlerine kendini kaptırdı, o kadar. Kulağında walkman'le ve güpegündüz giydiği neon kıyafetleriyle sokaklarda dans ede ede dolaşan genç kadınlar ("Gizli Duygular"), annesine ismiyle hitap ederek kuşağının 'arızalarını' yansıtan karakterler ("On Kadın") ya da dans grubuna katılarak köklerinden uzaklaşan, şehre yeni göçmüş gençler ("Fidan"), söz konusu yaş grubunun dönem sinemasındaki

temsillerinden birkaçı. Hiçbirinin de filmin büyük sözüne ya da mesajına aracı olmaktan daha fazla bir işlevleri yok... Artık iyice tatsız bir hal alan 'apolitik 1980'ler kuşağı' tanımının, koca bir nesli, aslında hiç de mesulü olmadıkları askeri darbenin suçlusu ilan etmelerine benzer bir şekilde dönemin Türkiye sineması da gençleri iyice dilsizleştirmiş sanki...

Dönemin buhranını anlatmak için yine o zamanın gençlerinden daha iyi rehberler bulmanın zorluğu düşünülünce iyice hayıflanılabilir bir durum... Çünkü 24 Ocak 1980 kararlarıyla beraber 'iş resmîyete dökmüş' neoliberalizm coşkusunun, inadına serbest piyasa güzelliklerinin yol açtığı hezeyanları, geleceğe dair güvensizliğini kimse hissetmediyse, kulağında Nena'yla akrobatik figürler yapan gençler hissetti. Bir de attıkları her adımda, devrimci mücadeleden gelen ağabeylerinin, ablalarının nefesini enselerinde hissetmelerinin, zevk aldıkları her şeyin küçümsenmesinin de bu buhranı dağıtma konusunda pek yardımcı olmadı.

Halbuki - aklımıza yine ilk gelen isim- Atıf Yılmaz, dini, cinsel ya da toplumsal her türden hezeyanı gündelik hayat ekseninde anlatabilmekteki ustalığını biraz da

dönemin gençlerine bakmak için kullansaydı; Başar Sabuncu sivriliğini, dönemin 'uyumsuz' gençlerinden birinin hikayesinin emrine verseydi, sinemamız birkaç klasik daha kazanırdı büyük ihtimalle. (Oyuncular konusunda elimiz, kolumuz bağlı. Zira dönem sinemasında hiçbir genç oyuncuya böyle karakterler canlandırma fırsatı verilmediğinden tahmin yürütmek de neredeyse imkansız.) Tabii ki neredeyse tüm kariyerini bu yaş grubuna adanmış John Hughes'ın Türkiyeli muadili için iç geçirmiyoruz. Ama en azından konuyla ilgili birkaç film olabilseydi... Zira o döneme kıyasından, ucundan bulaşan herkesin bildiği gibi ne 80'ler gençliği apolitik diye yaftalanıp bir kenara atılacak sığ bir kuşaktı; ne de gençlik kültürü Laura Branigan ya da Irene Cara ile sınırlıydı.

İyiden iyice kayganlaşan bir zeminde yürümeye çalışan, siyasi olanakların yokluğunda devrim fikrini gündelik hayatlarının içine yerleştiren, popüler kültürü de, modayı da, ciddiye alınmayan diğer her şeyi de böylece değerlendiren 1980'ler gençlerinin ergen öfkesi, aslında tam da sinemalık bir öfkeydi... Hayal etmesi 'Düzenbaz'a kaldı.

İNTİKAM KAPANI

ORJİNAL ADI Everly

YÖNETMEN Joe Lynch

UYUNCULAR Salma Hayek,

Hiroyuki Watanabe, Laura Cepeda,

Togo Igawa, Akie Kotabe

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 88 dakika

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

BİR APARTMAN
DAİRESİNDE
TEK BAŞINA
BİR KADIN
YAKUZA'YA KARŞI!

VAHŞİ ERKEKLERİN ARASINA DALAN SİLİHLİ SEKSİ KADIN İMAJI SINEMANIN VAZGEÇEMEDİĞİ İMAJLARDAN BİRİ TABİ Kİ. BU minvalde Salma Hayek'in ilerleyen yaşına rağmen (seneye 50 yaşına giriyor) cazibesini koruyan bol kıvrımlı vücudunu iyi kullanıyor doğrusu "İntikam Kapanı"!

Japon mafyası (ya da Yakuza), adı belirtilmeyen bir şehirde bir apartmanın bir katını hatırlı misafirleri için zaptetmiş. Çete için fahişelik yapmaya zorlanan kadınlar bu dairelerde dışarıyla bağlantıları kesik bir şekilde tutulmaktalar anlaşılan. "Anlaşılan" diyoruz çünkü film yeterince açıklamıyor bu durumu. Ama içlerinden biri olan, dört yıldır da annesi ve küçük kızından kopararak çalıştırılan Everly, bir polisle gizli bir anlaşma yapmıştır. (Film bu konuyu da pek açmıyor zaten.) Patron Taiko bunu keşfettiğinde Everly'nin yaşam mücadelesi başlar. Taiko'nun adamları, tuttuğu polisler ve para ödülüyle kandırılan diğer fahişeler Everly'i öldürmek için onun içinde olduğu daireye saldırılar düzenlemeye başlarlar.

Biraz "Kill Bill"den biraz da "Nikita"dan

nasıplenen hikayesiyle ve Salma Hayek'in de etkisiyle film belli bir izleme keyfi sunuyor sunmasına ama ne Everly'nin karakterine yoğunlaşmış ne de hikayenin mantığına kafa yorulmuş. Zeka dolu, kıvrımlı bir senaryo olmayınca aynı apartman dairesi içinde sağa sola ateş eden karakterleri izlemekten başka bir şey kalmıyor geriye. Araya biraz da "Testere" (Saw) çağrışımlı işkence sahnesi katmayı ihmal etmedikleri bir "Zor Ölüm" (Die Hard) denemesi sanki. Oysa "Zor Ölüm"de dahi, bir karakter ve kalburüstü bir zeka vardı hiç değilse...

Belki de Salma Hayek bu filmde oynamayı feminist bir bakış açısıyla kabul etti. Ama o zaman da kameranın bulduğu her fırsatta dolgun göğüslerinde, kalçasında dolaşmasına izin vermeyecekti!

Salma Hayek.

Diğer tüm Japonlar...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

WHIPLASH

★★★★
YÖNETMEN Damien Chazelle
OYUNCULAR Miles Teller, J.K. Simmons,
Paul Reiser, Melissa Benoist,
Austin Stowell
YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 103 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng.
ŞİRKET Bir Film (Kurmaca)

HOLLYWOOD'UN
BU TİP HİKAYELERDE
ÇİZDİĞİ PEMBE
TABLOLARI YIRTIP
ATIYOR FİLM.

BİRKAÇ YIL ÖNCE 'BAŞARI İÇİN KENDİNİ TÜKETME' TEMASININ NEREDEYSE MÜKEMMELEN SERGİLENDİĞİ BİR FİLM İZLEDİK: "Siyah Kuğu" (Black Swan)... Orada Natalie Portman'ın canlandırdığı Nina ile "Whiplash"teki Andrew arasında ciddi paralellikler var. Demek ki her genç için başarıya giden yol benzer taşlarla döşeli! Bu taşların başında ise 'hocalar' geliyor. Darren Aronofsky'nin filminde de, Damien Chazelle'in filminde de hocalar bu 'çocuklar'ın aşırı motivasyon yaşamalarında önemli bir rol oynuyorlar. "Siyah Kuğu"nun Thomas'sı ile "Whiplash"ın Fletcher'ı talebeleriyle deyim yerindeyse kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor, onların kendilerini harcamalarına adeta göz yumuyorlar. Belki irdelenmesi gereken bir diğer mesele de her iki gencin de 'sanat için' böylesi bir hırsla kapılmaları.

Andrew genç bir davulcu. Bir gün idolü Buddy Rich gibi büyük bir davulcu olmak istiyor. Ülkenin prestijli müzik okulu Shaffer Akademisi'ne girer girmez de gözünü okulun meşhur hocası Fletcher'ın kucağında açıyor. Fletcher başarıya

giden yolda öğrencilerini harcamaktan çekinmeyen bir öğretmen. Başarı isteyenler için İngilizce'deki en tehlikeli kelimenin "aferin" olduğuna inanan bir adam.

Aslında basit düşünüldüğünde, talebelerini 'ödülden' ziyade 'ceza'yla gütmeyi prensip edinmiş bir hoca. Andrew eğitim yöntemleri tartışmalı bu adamı memnun edebilmek için elinden ne geliyorsa yapıyor. Peki bu çabası başarı getiriyor mu?

Miles Teller ve J.K. Simmons'ın karşılıklı döktürdükleri bu 'müzik ve başarı' filmi Hollywood'un bu tip hikayelerde çizdiği pembe tabloları yırtıp atıyor, yerine daha gerçekçi bir kesim koyuyor. Damien Chazelle o dünyanın ritmini çok iyi biliyor ve filminin her bir ögesini usta bir orkestra şefi titizliğinde yönetiyor.

Filmin kreşendo anları birbiri ardına aldığı virajlarla lezzeti artırıyor.

Film tam renk vermese de zaman zaman Fletcher'ın faşizan tutumunu onaylar gibi.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

KURALSIZ

ORJİNAL ADI Insurgent

YÖNETMEN Robert Schwentke

UYUNCULAR Shailene Woodley,

Theo James, Jai Courtney, Mekhi Phifer,

Kate Winslet, Naomi Watts

YAPIM/SÜRE 2015 ABD, 115 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Bir Film

(The Moments Entertainment)

**"KURALSIZ"
BİR SERİNİN
ORTADAKİ FİLMİ
OLMASINA RAĞMEN
DOYURUCU OLABİLMİŞ.**

POPÜLER EDEBİYATIN EN ÇOK DA ERGENLERE VE GENÇ KADINLARA YÖNELİK ROMANLARINDA İKİ TÜR HAKİM GENELDE:

"Alacakaranlık" (Twilight) ya da "Grinin 50 Tonu" (50 Shades Of Grey) gibi olan

'romantik'ler, gizemli erkeklere kancayı takan kızların hikayelerini anlatmakta. Bir de "Açlık Oyunları" (The Hunger Games), "Labirent" (The Maze Runner), "Seçilmiş" (The Giver) gibi isyankar genç kız ve erkeklerin 'başkaldırı' hikayeleri var. İlk modeller klasik Dracula edebiyatına, diğeri ise "1984" gibi distopik ve baskıcı bir gelecekte geçen bilim-kurgu romanlarına dayar sırtını... Geçen yıl ilk filmi izlediğimiz "Uyumsuz" (Divergent) serisinin "Açlık Oyunları" gibi genç bir kız kahramanı var. Gelecekte insanlar, Fedakarlar, Dürüstler, Savaşçılar, Bilimciler ve Barışçılar gibi gruplara ayrılmıştır. Tris kendisine dayatılan grubu reddeder ve geniş çaplı bir isyanın fitilini ateşler. "Kuralsız" üç kitaplık serinin ikinci filmi oluşturuyor. Genelde böyle ortadaki filmlerde mayayı tutturmak zordur. Konunun tam ortasından başlayan film, çok da tatmin edici bir

finalle sonlanamaz. "Kuralsız" ilk filmi hatırlayanlar için çok iyi başlıyor.

Kahramanlarımızı son bıraktığımız yerden kaçışlarını sürdürürken izliyoruz. Ancak ortalarında bir yerde Tris'in baş düşmanı Jeanine tarafından simulasyon testlerine tabi tutulması çok uzuyor ve tempoyu düşürüyor. Kitapları okumamış olanlar için de şok edici bir sürpriz var son sahnede.

Tris'i canlandıran Shailene Woodley, "Açlık Oyunları"nın Katniss'i Jennifer Lawrence kadar çekici bir kız değil belki. Aslında Woodley'nin biraz itici görünmesinin filmdeki karakteriyle de ilgisi var. Çünkü Tris'in de ona bazen zarar veren bir egosu var. Woodley'nin kimi zaman itici gelen görüntüsü karakterin bu yanını da desteklemiyor değil.

Kate Winslet ve Naomi Watts.

Çok sık karşımıza çıkmaya başlayan Jai Courtney.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HOLLYWOOD'DAN GELEN ADAM

Quentin Tarantino'nın dört yönetmenli antolojik film **"Dört Oda"**'nın (Four Rooms) son odasına konsantre olduğu **"Hollywood'dan Gelen Adam"**, **Hitchcock**'vari atmosferi ve alabildiğine **'rahat'** diyaloglarıyla dikkatleri çekiyor.

ORJİNAL ADI The Man
From Hollywood
YÖNETMEN Quentin Tarantino
YAPIM 1995 ABD
SÜRE 25 dk.

QUENTIN TARANTINO'NUN "REZERVUAR KÖPEKLERİ" (RESERVOIR DOGS) VE "UCUZ ROMAN" (PULP FICTION) BAŞARILARININ üzerine gelen antolojik film "Dört Oda" (Four Rooms), 1990'ların genç bağımsızlarından dördünü bir otelin dört odasına dağıtıyor. Allison Anders, Alexandre Rockwell ve Robert Rodriguez'in ilk üç bölüme imzalarını koydukları filmin son bölümüne, yani "Hollywood'dan Gelen Adam"a (The Man From Hollywood) geldiğimizde karşımıza Quentin Tarantino çıkıyor, hem yönetmen hem de aktör olarak.

Filmin adından da anlaşılacağı gibi bir 'Hollywood hikayesi' anlatıyor Tarantino'nun bölümü. Bir otel odasında bir araya gelen film yapımcılarının, bir televizyon filmi için bir Alfred Hitchcock öyküsünü yeniden yaratma sancılarını alabildiğine 'geniş' bir bakış açısıyla aktaran "Hollywood'dan Gelen Adam", "Dört Oda"nın da en

vurucu dakikalarını yansıtıyor bizlere. Burada Bruce Willis'le karşılıklı oynarken 'rahatlık' sınırlarını aşan bir performans sergileyen Tarantino, akıp giden diyaloglarla da zenginleştiriyor filmini.

Dört hikayenin bağlayıcı unsuru kimliğindeki otel görevlisi Ted'i canlandıran Tim Roth, tam anlamıyla bir 'cadı kazanı'na düşüyor Tarantino'nun odasında. İlk girdiği odada gerçek bir 'cadılar alemi'ne girmiş olan Ted, son bölümde daha beter bir atmosferin içine dalıyor. Tehlikeli bir 'iddia'nın göbeğine düşüyor ve Hitchcock'vari bir gerilimle karşılaşılıyor. Aslında her odada başı derde giren Ted, tecrübeli görevli Sam'den yılbaşı gecesi devraldığı bu işten epeyce deneyim kazanarak çıkıyor.

Tarantino'nun önceki ve sonraki adımlarında karşımıza çıkan tema ve karakterlerle dolu bir film "Hollywood'dan Gelen Adam". Ve de, "Dört Oda"nın yavanlıktan kurtulmasını sağlayan bölüm...

SAYGIYLA ANIYORUZ...
FİKRET OTYAM
1926 - 2015

1- Tarık Dursun sadece öykücü mü?

Tarık Dursun K. edebiyatçı, daha doğrusu öykücü olarak bilinir ama hiç de yabana atılmayacak bir sinema macerası vardır. Üstelik bu maceranın yelpazesini de geniş tutmuştur. Mesela “Düşman Yolları Kesti” gibi bir klasiğin senaristidir, dönemi için ileri bir film olan “Cehennem Arkadaşları”nın yönetmenidir. Daha ötesi, sinema kültürünü bu coğrafyada yaygınlaştıran öncü sinema yazarı kuşağındandır. Kitapları ve ufuk açan makaleleri vardır. Toprağı bol olsun ustanın!

2- Ustanın unutulmuş “Toprak”ı

Gerçek anlamda Anadolu’da bir çınardı Fikret Otyam. En son Lusin Dink’in “Saroyan Ülkesi”nde Saroyan’ın Bitlis yolculuğunu anlatmıştı bize. Abisi Nedim Otyam olmasa belki hiç sinemaya bulaşmayacaktı. Anadolu’daki toprak ağalığını bir sorun olarak işleyen ilk film “Toprak”ın senaristiydi kendisi. Abisi Nedim

Otyam yönetmişti filmi. Ama pek bundan bahsedememişti. SAPIK, ustanın sinema mirasının da olduğunu hatırlatır, onu da rahmetle anar!

3- Montreal’de üç filmimiz yarışıyor

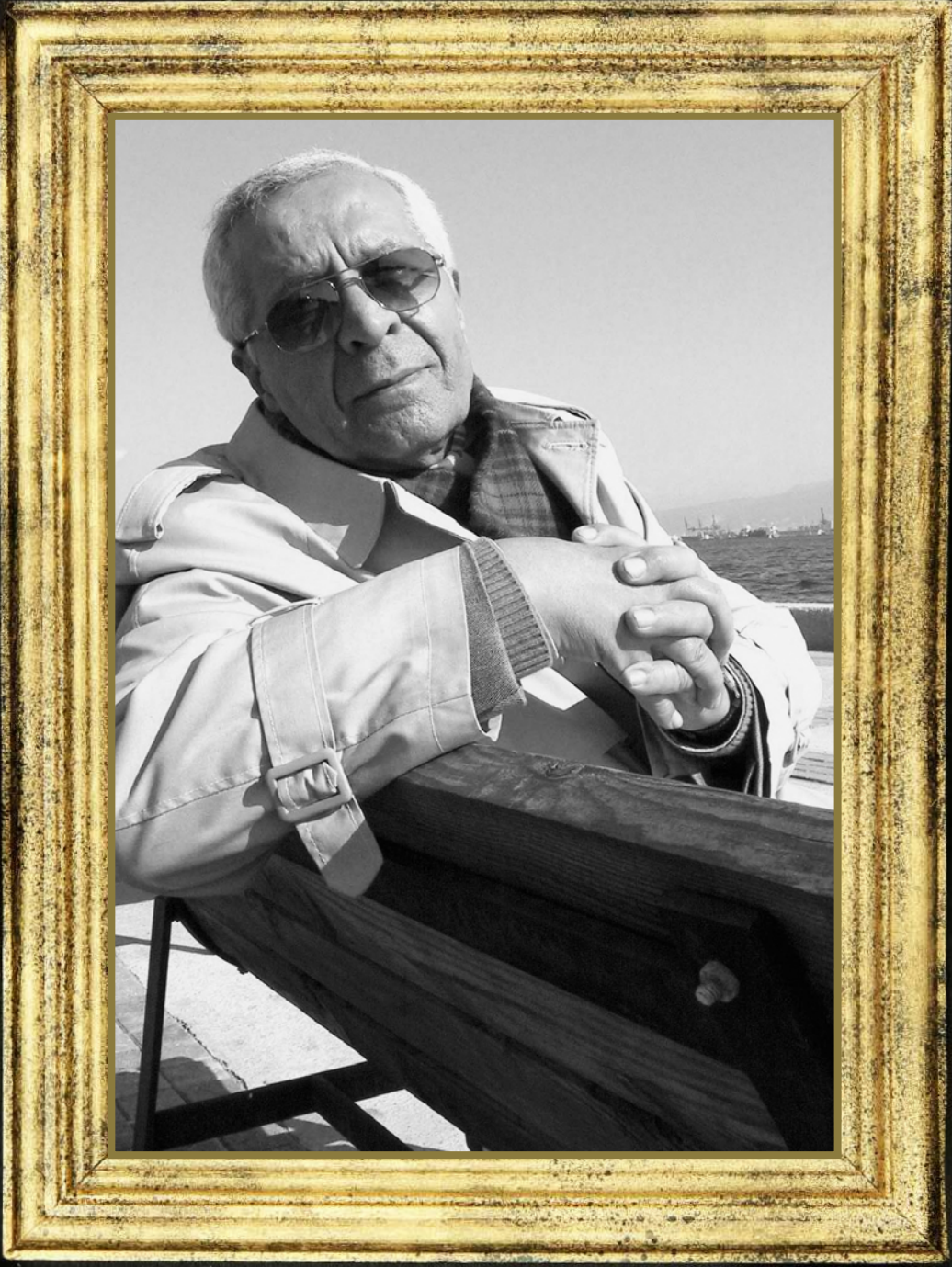
Arada bir iyi haberler de duyuyoruz. Hafta içi, 27 Ağustos’ta başlayacak Montreal Film Festivali’nde ana yarışmada üç Türk filminin yer alacağı açıklandı. Özcan Alper’in merakla beklenen “Rüzgarın Hatıraları”, Mehmet Eryılmaz’ın “Misafir” ve Selim Evcî’nin “Saklı” filmleri büyük ödül için yarışacak. Daha önce bu festivalde Ömer Kavur’un “Gizli Yüz”ü (1991) ve İsmail Güneş’in “Ateşin Düştüğü Yer”i (2012) ‘en iyi film’ seçilmiş, Tayfun Pirselimoglu’nun “Hiçbir yerde”si (2002) ise Jüri Özel Ödülü kazanmıştı.

4- “Yük yönetmenlerin üzerine yıkılıyor”
İstanbul Film Festivali’ndeki “Bakur” filminin sansürlenmesinin

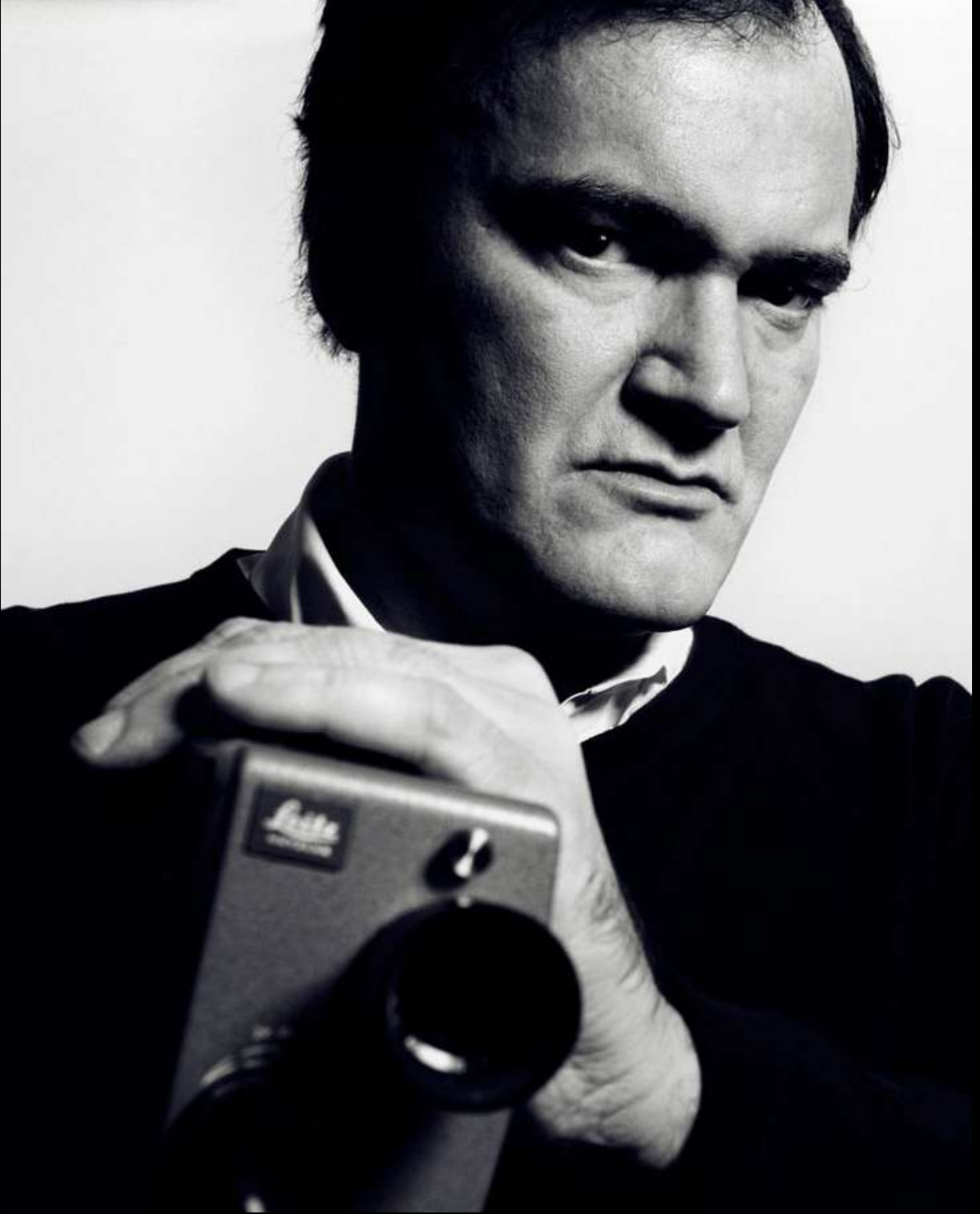
sancıları hâlâ devam ediyor! Festivalde ulusal yarışmada filmleri bulunan yönetmenler Barış Atay, Selim Evcî, Tolga Karaçelik, Mehmet Eryılmaz, Caner Erzinan, Ali Atay, Ufuk Bayraktar ve Faruk Hacıhafızoglu bir açıklama yaptı ve İKSV’nin “Sansüre karşı mücadele eder gibi görünerek, kurumsal varlığı zarar görmeden süreci devam ettirmek çabasında olduğunu, bütün yükü de yönetmenlerin üzerine yıktığını” söyledi. Bakalım daha neler olacak!

5- Korkuda uluslararası bir başarı!

Genç yönetmen Can Evrenol’un korku gerilim filmi “Baskın”, Toronto Film Festivali’nin Midnight Madness bölümünde gösterilecek. Son yıllardaki Türk korku filmlerinin vasatlığı, klişelerle dolu anlatımı ve popülist yaklaşımları düşünülürse, Edirne’nin ötesine çıkabilen bir filmimiz oldu! Önemli bir başarı. Hadi bakalım, yolu açık olsun!

SAYGIYLA ANIYORUZ...
TARIK DURSUN KAKINÇ
1931 - 2015

“PAULINE Kael’İN GODARD ELEŞTİRİ YAZILARINI GODARD’IN FİLMLERİNDEN
DAHA ÇOK SEVDİĞİME KARAR VERDİM.”

Quentin Tarantino